

Sygn. akt X P 871/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., 16.09.2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Ławnicy Maria Kulesza, Krystyna Karlińska

Protokolant Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **E. W.**

przeciwko **U. M. w T.**

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej U. M. w T. na rzecz powódki E. W. kwotę 22.110,48 zł (dwadzieścia dwa tysiące sto dziesięć złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17.09. 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w zakresie żądania zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki ustawowych odsetek liczonych od wysokości odszkodowania za okres od 1 grudnia 2012 r. do dnia 16 września 2013 r.;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.815 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka E. W. w pozwie skierowanym przeciwko stronie pozwanej U. M. w T. wniosła o uznanie doręczonego jej w dniu 16.08.2012r. wypowiedzenia umowy zawartej na czas nieokreślony za bezskuteczne i przywrócenia do pracy na dotychczasowe stanowisko. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za czas pozostawania bez pracy w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę, liczonego wraz z wszystkimi dodatkami oraz odsetkami ustawowymi od daty wyroku do dnia zapłaty, a nadto zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych prawem.

Na uzasadnienie swego żądania podała, że była zatrudniona u strony pozwanej od 14.04.2008r. początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od lipca 2008r. na podstawie umowy zawartej na nieokreślony na stanowisku naczelnika Wydziału Organizacyjnego i Spraw Obywatelskich w pełnym wymiarze czasu pracy. Do podstawowych obowiązków powódki należało nadzorowanie i koordynowanie pracy podległych jej pracowników wydziału w zakresie zadań kompetencyjnych wynikających z regulaminu organizacyjnego. Powódka w związku z ciążą w 2009r. przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie styczeń 2009r. do 26.04.2009r. , później po urodzeniu dziecka 26.04.2009r. powódka przebywała do 13.09.2009r. na urlopie macierzyńskim. Ponieważ urodzone dziecko powódki od początku miało poważne problemy zdrowotne, powódka zmuszona była przez cały czas pozostawać na zwolnieniu lekarskim opiekuńczym na dziecko. Także powódka w tym czasie zachorowała, w tym w związku z

przebyłą ciężką. Stąd w okresie od października 2009r. do 13.03.2012r. z licznymi przerwami powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich zarówno z tytułu choroby jej jak i opieki nad chorym dzieckiem. Jednakże w tym czasie pomiędzy zwolnieniami lekarskimi pracodawca wyrażał zgodę i udzielał powódce licznych urlopów wypoczynkowych, także w okresach letnich na wakacje, tj. 14.09.2009 – 09.10.2009, 12.07.2010 – 19.07.2010, 22.07.2010 -16.08.2010, 28.06.2011 -29.07.2011, 24.10.2011, 14.03.2012 -05.04.2012. Jednocześnie po wyzdrowieniu dziecka powódka zgodnie z wcześniejszą zapowiedzią skorzystała z prawa do urlopu wychowawczego, informując pracodawcę, że będzie z niego korzystać w okresie od 06.04.2012 do 31.12.2012r. Powódka zgodnie z przepisami kodeksu pracy zrezygnowała na piśmie z dnia 13.07.2012r. z urlopu wychowawczego i wyraziła swoją gotowość powrotu do pracy. Pracodawca pismo w dniu to otrzymał w dniu 16.07.2012r. i udzielił odpowiedzi w dniu 19.07.2012r., „że nie jest zainteresowany zawarciem porozumienia powrotu z urlopu wychowawczego” i oświadczył, że może powrócić do pracy po uprzednim zawiadomieniu pracodawcy z zachowaniem 30 dniowego okresu uprzedzenia, przy czym pracodawca wbrew obowiązkowi niedziałania na szkodę pracownika nie wskazał dnia stawiennictwa w pracy. Następnie powódka korzystając z uprawnienia z kodeksu pracy oświadczyła na piśmie pracodawcy w dniu 26.07.2012r., że korzysta z prawa obniżenia wymiaru czasu pracy do 7/8 celem opieki nad dzieckiem w związku z powrotem z urlopu wychowawczego. W odpowiedzi na oświadczenie powódki, pracodawca poinformował, że nie przysługuje jej takie prawo, twierdząc, że utraciła je wskutek skorzystania wcześniej z urlopu wychowawczego. Powódka stawiała się do pracy w dniu 16.08.2012r., wyrażając gotowość do pracy. Jednak nie została dopuszczona do pracy i wręczono jej w obecności burmistrza oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Pozwany zwolnił jednocześnie powódkę od świadczenia pracy. Powyższe wypowiedzenie jest całkowicie bezpodstawne, a nadto bezzasadne. Powódka w dniu 16.08.2012r. znajdowała się w szczególnym okresie ochronnym przed rozwiązaniem umowy o pracę na podstawie art. 186⁸ k.p., bowiem zgodnie z jej wcześniejszym oświadczeniem z dnia 26.07.2012r. podała, że będzie korzystać z obniżonego wymiaru czasu pracy. Dodatkowo w dniu 16.08.2012r. stawiając się do pracy o godzinie 7.00 potwierdziła swoją decyzję. W związku z tym wadliwe jest twierdzenie pozwanego, że powódka nie mogła złożyć takiego oświadczenia będąc jeszcze na urlopie wychowawczym. Zatem pozwany powinien ten wniosek powódki z mocy ustawy uwzględnić. Również pozostaje w błędzie pozwany, że skoro powódka raz już skorzystała z urlopu wychowawczego, a później z niego zrezygnowała, to utraciła prawo do korzystania z obniżenia wymiaru czasu pracy. W ocenie powódki działania pozwanego mają cechy zakazanego działania dyskryminacyjnego ze względu na płeć i macierzyństwo. Ponadto zdaniem powódki rozwiązanie z nią umowy o pracę jest bezpodstawne, albowiem wbrew art. 30 § 4 k.p. i art.45 k.p. nie zawiera konkretnej przyczyny wypowiedzenia. Sama utrata zaufania z powołaniem się na okoliczności na długotrwałą nieobecność powódki oraz na dezorganizację pracy całego wydziału oraz urzędu jest zbyt lakoniczne.

Powódka określiła wartość przedmiotu sporu na kwotę 95 084,00 zł wnosząc o zwolnienie jej z kosztów procesu, w tym opłaty sądowej od pozwu uzasadniając swój wniosek aktualną sytuacją finansową i rodzinną.

Postanowieniem z dnia 12.11.2012r. Sąd zwolnił powódkę częściowo od uiszczenia opłaty od pozwu (postanowienie k. 202)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska przyznała, że powódka była zatrudniona u strony pozwanej od dnia 14.04.2008r. początkowo na podstawie umowy na czas określony, a od 15.07.2008r. na czas nieokreślony na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacyjnego i Spraw Obywatelskich. W dniu 16.08.2012r. pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, który to okres upłynął w dniu 30.11.2012r. Przyczyną dokonanego wypowiedzenia była utrata przez Burmistrza Gminy T.zaufania do powódki, wynikająca z częstej i długotrwałej nieobecności powódki w pracy i co się z tym wiąże – długotrwałego braku możliwości współpracy przez Burmistrza z powódką. Ponadto uzasadniając wypowiedzenie powódce umowy o pracę, strona pozwana wskazała również, że stan ciągłej niepewności, co do czasu nieobecności powódki oraz fakt długotrwałej nieobecności dezorganizowały pracę podległego powódce Wydziału Organizacyjnego i Spraw Obywatelskich i przez to także, biorąc pod uwagę ułożenie w strukturze U. M.w T.kierowanego przez powódkę Wydziału, komplikowały pracę innych komórek organizacyjnych U. M. i innych

jednostek organizacyjnych Gminy T.. Powódka zajmowała istotne dla strony pozwanej stanowisko. Burmistrz oczekiwał od powódki dyspozycyjności, inicjatywy oraz pełnego zaangażowania w powierzone jej sprawy i obowiązki. Nie jest prawdą twierdzenie, że powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim począwszy od stycznia 2009r., gdyż powódka zaczęła przebywać na zwolnieniach lekarskich od 06.10.2008r., a niemal nieprzerwanie począwszy od 16.12.2008r. do 09.03.2012r. (zwolnienia chorobowe dotyczące odmiennych jednostek chorobowych, wystawiane przez różnych lekarzy zamiennie w związku z chorobą powódki, bądź jej małoletnich dzieci), by następnie korzystać z prawa do urlopu wychowawczego od 09.03.2012r. Poprzez swoje zachowanie powódka podważyła zaufanie pracodawcy do siebie jako pracownika dyspozycyjnego i dawała podstawy, aby zasadnie przyjmować, że także w przyszłości będzie zamiennie i celowo korzystać z różnych tytułów dla usprawiedliwienia swojej nieobecności w pracy.

Zdaniem strony pozwanej w momencie złożenia powódce wypowiedzenia umowy o pracę nie znajdowała się ona w „szczególnym okresie ochronnym”. Wbrew twierdzeniom powódki jej wniosek z dnia 24.07.2012r. o obniżenie wymiaru czasu pracy nie mógł odnieść zamierzonych przez nią skutków prawnych. Powódka błędnie interpretuje przepis art. 186⁷ k.p., uznając, że po wykorzystaniu części urlopu wychowawczego i złożeniu oświadczenia o rezygnacji z dalszego korzystania z niego, uprawniona jest w dalszym ciągu do wiążącego pracodawcę żądania od pracodawcy obniżenia jej wymiaru czasu pracy do 7/8 etatu. Żądanie w tym przedmiocie powódka sformułowała kilkanaście dni po złożonym przez nią pracodawcy definitywnym oświadczeniu woli o powrocie do pracy z udzielonego jej przez stronę pozwaną od dnia 06.04.2012r. do 31.12.2012r. urlopu wychowawczego zgodnie z wnioskiem powódki z dnia 19.03.2012r. Zaś w dniu 16.08.2012r., kiedy to miała wyrazić gotowość do świadczenia pracy w obniżonym wymiarze czasu pracy pozostawała na wypowiedzeniu jako pracownik pełnoetatowy, zwolniony z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Odnosząc się do zasadności wniosku powódki „o obniżenie wymiaru czasu pracy” do 7/8 nie sposób pominąć, że powódka w ramach przyznanych jej uprawnień dokonała już uprzednio w pełni swobodnego wyboru, gdyż będąc „uprawnioną do urlopu wychowawczego” zdecydowała się poprzez złożenie wniosku, na skorzystanie z uprawnienia do tegoż urlopu na podstawie art. 186 § 1 k.p. nie decydując się przez to na wybór alternatywnej instytucji prawnej „obniżonego wymiaru czasu pracy” na podstawie art. 186⁷ k.p. Skuteczność zachowuje jedynie pierwsze ze złożonych oświadczeń woli, które stało się wiążące z chwilą dotarcia do jego adresata (tj. pozwanego z dniem 16.07.2012r.)

W sprawie o sygn. akt XP 6/13 toczącej się przed tut. Sądem powódka domagała się sprostowania wydanego przez stronę pozwaną świadectwa pracy z dnia 13.12.2012r. poprzez zmianę informacji o wymiarze czasu pracy, w jakim była zatrudniona w ten sposób, że w świadectwie pracy powinno być wskazane, że była zatrudniona u pozwanej w okresie od 14.04.2008r. do 15.08.2012r. w pełnym wymiarze czasu pracy, a w okresie od 16.08.2012r. do 30.11.2012r. w niepełnym wymiarze czasu pracy – 7/8 etatu, oraz poprzez zmianę informacji o liczbie dni niewykorzystanego przez powódkę urlopu wypoczynkowego z 9 na 8 dni.

Wyrokiem z dnia 16.04. 2013r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w sprawie XP 6/13 sprostował świadectwo pracy powódki z dnia 13.12.2012r. uwzględniając żądanie pozwu w całości.

W niniejszej sprawie pismem procesowym z 16.09.2013r. doręczonym stronie pozwanej na rozprawie tego samego dnia powódka zmodyfikowała swoje żądanie domagając się w miejsce pierwotnego żądania o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy, odszkodowania w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od daty zakończenia stosunku pracy do dnia zapłaty, przy czym do protokołu rozprawy wskazała, że domaga się z tego tytułu kwoty 22 110,48 zł (pismo procesowe powódki z dnia 16.09.2013r. i protokół rozprawy z 16.09.2013r., k.500 -501, 510). Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania w tym reprezentacji wg norm przepisanych, tj. w wysokości 75% stawki minimalnej określonej w § 6 w zw. z § 11 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r.(Dz.U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.)

Na rozprawie w dniu 16.09.2013r. strona pozwana uznała zmodyfikowane roszczenie powódki o odszkodowanie, przy czym zwróciła uwagę, iż ustawowe odsetki od zasądzonej kwoty przysługiwałyby powódce następnego dnia,

po doręczeniu pozwanej pisma procesowego zawierającego nowe żądanie, a więc od 17.09.2013r., a nie jak żądała powódka od dnia zakończenia stosunku pracy.

W powyższych okolicznościach Sąd poprzestał na uznaniu powództwa, albowiem znajduje ono oparcie w dokumentach dołączonych do akt sprawy, w aktach osobowych powódki, a także w aktach sprawy XP 6/12 i na mocy art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 45 i 47¹ k.p. orzekł jak w pkt I sentencji wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 300 k.p. w zw. z art. 481 k.c.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 06.03.2003r. III PZP 3/03; OSNP 2004/5/74) ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pisma (pozwu) zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania. W przedmiotowej sprawie strona pozwana odebrała pismo procesowe zawierającego nowe żądanie w dniu 16.09.2013r., wobec powyższego odsetki ustawowe należało zasądzić od dnia następnego po tej dacie, co znalazło swoje odzwierciedlenie w pkt I sentencji wyroku. W pozostałej części żądanie zasądzenia ustawowych odsetek za okres od 01.12.2012r. do 16.09.2013r. było więc bezzasadne.(pkt II sentencji wyroku)

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, Poz. 1349), tj. 60zł oraz 2 755 zł tytułem zwrotu uiszczonej przez powódkę części opłaty od pozwu, łącznie 2 815zł

Za uznaniem, że koszty zastępstwa powinny być określone w oparciu o § 11 ust.1 pkt 1 w/w rozporządzenia, nie zaś o § 11 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6, przemawiał zdaniem Sądu fakt, iż sprawa o odszkodowanie za wypowiedzenie umowy na czas nieokreślony jest na tyle zbliżona do sprawy o przywrócenie do pracy (uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne), że w świetle wykładni systemowej i celowościowej nie ma podstaw, by różnicować wynagrodzenie pełnomocnika w zależności od tego, jakie orzeczenie ostatecznie w sprawie zapadnie (por. stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z 24.02.2011r., I PZP 6/10, OSNP 2011/21-22/268, oraz w uchwale z 24.07.2009r. , I PZP 3/9, OSNP 2010/7-8/83). Ponadto, pierwotnie sprawa dotyczyła właśnie uznania wypowiedzenia za bezskuteczne.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.